



LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA TASCA DIFÍCIL



Diógenes Alvarez cercant homes per al futur govern de concentració lliberal

El plat de paraules

Tots els partits—llevat els de l'extrema esquerra—estan d'acord en la necessitat urgent de legislar, d'una manera generosa i ample, en el terreny social. La defensa de la societat contra les forces de capgirament, ha de venir completada per una sèrie de lleis que corregeixin o atenuin les xacres d'injustícia que presenta la societat vella.

Tal és la tesi dels partits democràtics. Defensa enèrgica contra el terrorisme, alhora, reformes socials profundes i justes. Els partits de dreta i de centre no van tan enllà en el radicalisme d'aqueixes reformes; però també són partidaris de la legislació social.

A Espanya, ja mesos que els homes i els periòdics de tots els partits parlamentaris declaren que cal establir depressa les lleis necessàries per a encarrillar el moviment obrer pel camí de la legalitat i de les normes jurídiques. «Lleis, lleis!», diuen.

Ho diuen, però no ho fan. Les lleis ha de fer-les el Parlament. I quan el Parlament està obert, tot el temps se'n va en debats. I no en queda per a les lleis.

Els debats poden ésser útils, i són un dels aspectes de la feina fiscalitzadora dels Parlaments. Però aquell Parlament que consum en debats, en discursos tota la seva activitat, deixa de respondre a la seva missió primordial: fer lleis.

Els debats poden sostenir-se, si convé, a la premsa, o al miting, o al mig de la plassa pública. Les lleis no poden fer-se fora del Parlament.

I el Parlament espanyol, en els darrers anys, no ha creat en el camp social cap llei viva. No ha donat sinó gastaments de llei i debats retòrics o escandalosos.

Peten aquí els trets, i corre la sang, i la manca de feina fa més fosc el problema obrer. Remeis, lleis? De Madrid ens envien debats. Un plat de paraules en la taula d'un famolenc...

Les Corts

Amb la reobertura de les Corts, han tornat les banals i eternes recriminacions. Aquí, a Catalunya, sobre tot, s'ha aprofitat l'atac al parlamentarisme per a sostenir les doctrines i les pràctiques absolutistes. Aquells diaris de tradició republicana i aquelles plomes de causa nacionalista demanen la inhabilitació del Parlament per a que's tanqui el cicle de les inhabilitacions constitucionals.

I bé. Dolent és el Parlament d'Espanya, però dolent i tot és lo millor, políticament. Aquelles velles teories anarquistes o spencerianes que assignaven an els Parlaments un nivell espiritual inferior al del reste de la nació, a Espanya se desmenteix. El Parlament, an aquí, és superior a la nació. Ho era abans i ho és ara. Naturalment que no establim la relació comparativa amb les minories intel·lectuals. Aquestes són superiors al Parlament, com són superiors a les nostres corporacions populars, avui nacionalistes, les nostres minories.

Nosaltres, homes lliberals, hem de veure en les Corts, sobre tot avui, el seu caràcter de suprem tribunal que recull totes les apel·lacions. La sobirania de les Corts no és solament jurídica, sinó apel·lativa. Suprimides o sospeses les Corts, els sectors nacionals no conformistes serien anorreats o aïllats en absolut. Les Corts aconsegueixen una permanència d'alta tolerància. Ho aconsegueixen en el seu origen i ho aconsegueixen ara.

La mateixa causa de Catalunya ha trobat en el Parlament el seu ressò i el seu començ d'eficàcia. Se dirà que la Mancomunitat, per exemple, va ésser otorgada per decret, però ho fou perquè existia abans un ambient parlamentari propici, resultat de les deliberacions. En Dato, el que la va concedir, era exclusivament un parlamentari. Qualsevol altre home que hagués firmat el decret, ho hauria estat, també, de parlamentari. Volem dir, que ni el notari, ni el llaurador, ni el periòdista, ni el botiguer, ni el comptacorrentista de Castella haurien, voluntariament, donat la Mancomunitat. Però un polític, sí; un parlamentari, sí.

I, a la fi, insistint sobre el mateix exemple, la Mancomunitat té un origen exclusivament parlamentari—apart la concreta petició catalana—en aquell projecte d'administració local d'En Maüra, amb el qual, avui, transigiria tothom. El reste d'Espanya, també en un estat sentimental com Catalunya, hauria rebutjat tota concessió a la Solidaritat, i el Parlament, amb En Maüra, intentà canalitzar lo que creïem incanalitzable, i després resultà

ésser aigua mansa que no volia més que una mica de regadiu per a les terres ben administrades.

Les Corts són obertes... Ignorem si seran eficaces o estèrils, però nosaltres no les denigrarem. No per dogmatisme democràtic, sinó per creure-les superiors al reste.

PARADOX

No costa res de matar a un home



Comencem a creure que el tràgic problema de la violència, en sos aspectes diversos, és molt més difícil de resoldre del que sembla al primer cop d'ull. Guerres, baralles, atemptats i agressions són vells arbres de sang arrelats profundament en l'ànima dels homes. Aqueixa milenària i profunda arrel de la violència és ja una enorme dificultat per a la destrucció de l'arbre. Però encara hi ha un altre fet que fa créixer les dificultats. I és la espantosa facilitat amb que es pot matar els homes.

No costa res de matar a un home. Amb una eina petita i bonica, amb una pistola de les d'ara la mort d'un home resulta la cosa més senzilla del món. Només cal apretar una mica amb el dit, i ja està. Cada trocet de metall sega una vida.

Sempre ha estat fàcil el matar a un home. Però amb les eines modernes, aquesta facilitat ha crescut. Des dels temps dels nostres primers pares Adam i Eva, s'ha progressat de debò en el ram de matar. Deixant de banda els enginyers guerrers que serveixen per a matar a l'engròs, s'ha de reconèixer que s'ha avançat considerablement des de l'ús d'ase que utilitzà Caïn per a matar a Abel fins a les pistoles automàtiques que serveixen per a dur ràpidament al fossar als individus d'un i altre Sindicat.

L'home, es sent portat a realitzar les coses fàcils. La llei del menor esforç és una veritat. Resoldre la qüestió social, o millorar la organització present de la societat, són coses difícils, i volen temps. En canvi, jés tan fàcil matar un home! Així, no és resol la qüestió social, ni tan solament es millora el règim històric. Però, mentrestant, els homes es maten.

Desgraciadament, no costa res de matar a un home. La vida humana és fràgil. Es massa fràgil. Tant que costa de pujar a un home, i tant fàcil que és suprimir-lo! Un trocet de plom, foradant la seva carn humana, posa fi a una vida en mig segon.

Les lleis severes, les repressions enèrgiques, les prediques de bondat, no poden desfer aquest fet de la fragilitat de la vida humana. Un caragol, un cranc, una tortuga, dins les seves closques, estan més protegits contra la mort violenta que el pobre rei de la Creació.

FOLMEN

Les martingales alemanyes

Li és molt fàcil a un poble canviar de vestit i treure's la corona imperial per a posar-se una modesta gorra socialista. Lo que ja és més difícil és canviar d'ànima.

L'Alemanya d'avui és la mateixa de deu anys enrera, superba, tossuda i mal avinguda amb la derrota, encara creu que, just o injust, la seva voluntat ha d'imposar-se a totes les altres voluntats.

Ara s'ha proposat no pagar els danys causats a grant-cient durant la guerra ni complir cap dels compromisos contrets, i com que la única raó sòlida que un home o un Estat pot tenir per a no pagar un deute és carèixer de cèntims, l'Estat alemany fa lo que pot per a empobrir-se i quedar-se completament insolvent.

Però l'Alemanya empobrint-se enriqueix als industrials alemanys, i els posa en condicions de competir ventajosament amb les indústries estrangeres, preparant-se per a invadir amb els seus productes a les demés nacions. Es un *damping* indirecte.

La tàctica és la següent. Els ferrocarrils alemanys perteneixen a l'Estat i aquest concedeix a les indústries unes tarifes ben baixes, perdent diners en els transports però favorint a la producció. L'estat adquireix al preu que sigui grans quantitats de queviures que distribueix a baix preu entre la classe obrera proporcionant així a l'indústria una mà d'obra relativament baixa. Malgrat les càrregues extraordinàries que pesen sobre l'Estat alemany, els impostos són molt menys crescuts que a França. Tot això i altres coses ajuntades, fan que l'indústria alemanya, que té les fàbriques i l'*outillage* intacte, pugui refer-se ràpidament i oferir els seus productes a tot arreu del món a preus més ventajosos que les indústries locals.

Amb aquestes martingales logra Alemanya el seu doble objectiu. No pagar als aliats per carèixer de medis i recobrar l'hegemonia industrial que tenia abans de la guerra. I aneu los-hi dient caps quadrats!

JEPH DE JESPU

La pràctica, és el tot

Si se empeñan en hablar de política, pierden el tiempo. Yo soy un ministro que ha venido a trabajar, que es lo que desea y necesita el país.

Així ha parlat En La Cierva, referint-se als comentadors de la cosa pública que no com-

breguen amb les rodes de molí que vol el ministre de Foment.

Aquestes ganes de *trabajar* que dominen an En La Cierva, les pagarem cares, els espanyols. Per a un home de la seva condició, no hi ha més que un medi d'ésser beneficiós al país. És el romandre quiet.

Treballador, implica En La Cierva un perill. En plena activitat, és de pensar en la catàstrofe. D'aquí el que a l'escoltar-lo parlar de projectes, d'abordar tal o qual problema, ens duguem instintivament les mans al cap. Quin nou perill ens menaça?

De moment, ha canviat En La Cierva l'alt personal del seu ministeri. Inútil dir que han anat les places a raure en una sèrie de parents i amics seus particulars.

Els bons talls és just que restin a casa, haurà pensat En La Cierva, que ha afegit a la manifestació de que vé a treballar, la de que els ganàpies que el critiquen *...se cansarán de hablar cuando vean que la opinión no les hace caso.*

I per a no deixar-se res:

No tendrán nadie que les escuche, sino los porteros.

D'això se'n diu parlar per experiència.

EUREKA!...

La enhorabona companys. Segons resen els diaris s'han acabat els afanys, decepcions i desenganys. Eureka!... ferroviaris.

Prescindint si és roig o bistre a En La Cierva i Peñafiel de Foment l'han fet Ministre; i si un jorn va ser sinistre pot ésser avui pa-i-mel.

Si és cert que a tots ens enerva el que, mai, del nostre clam, n'hagi fet cap cas En Cierva, ara en pot fer, sens reserva, el nou Ministre del Ram.

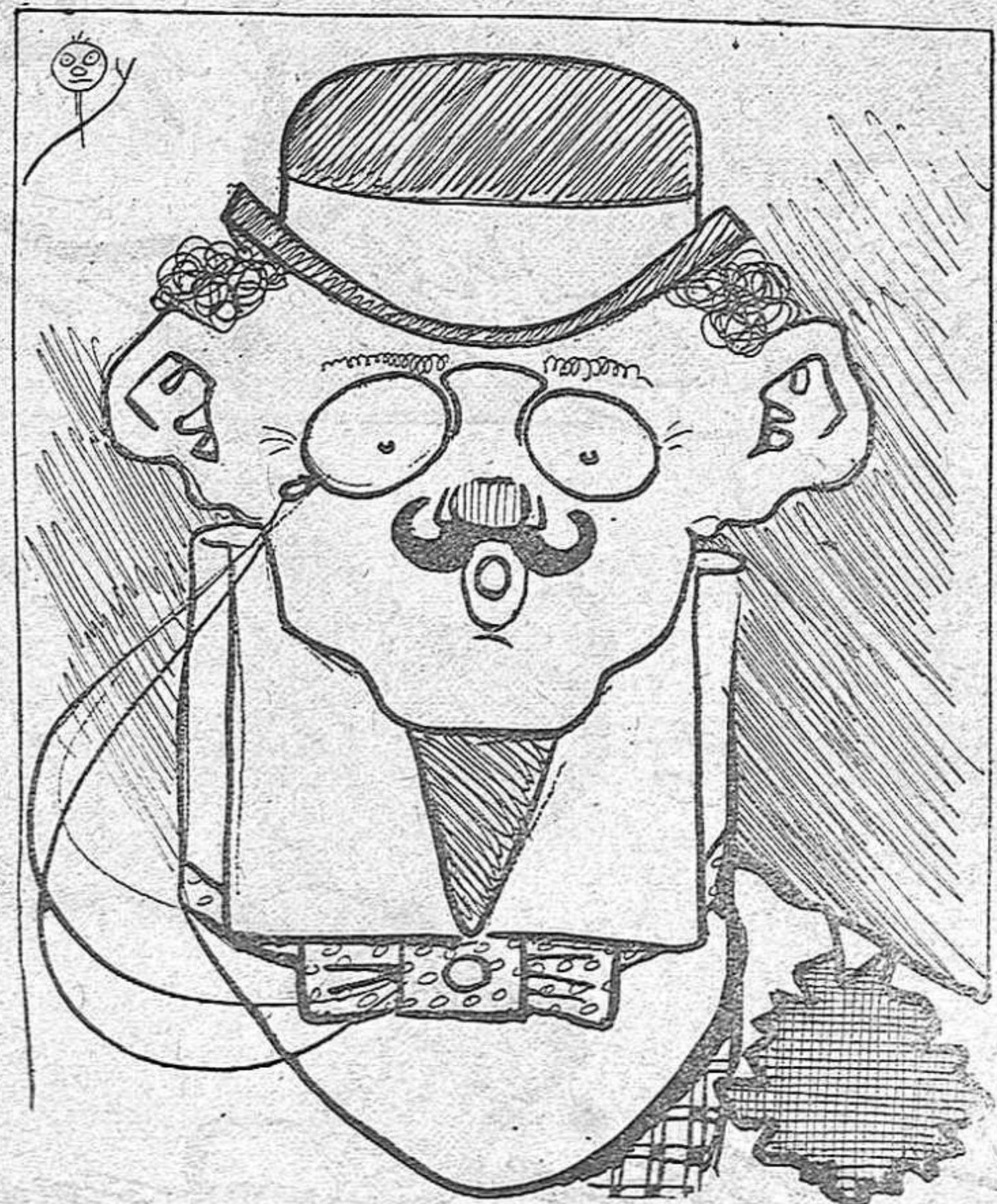
Sens temensa a la recansa, ni recelar més dels tifes, podem tenir confiança de que, per fi, sens tardança, s'aprovaran les tarifes.

El Ministre de Foment, de la actual situació, pot decretar el augment sens que En Cierva, ni un moment... li fassi la oposició.

(Boi tirant la gorra enlaire crida Eureka!... un carrilaira; i un altre, no tan alegre, murmura baix:—I un bè negre!)

AGUILETA

Feminista "enragé"



—Sí senyors, sí; el futur domini del món ha d'ésser de les dones... i dels donetes.

Efectes de la Primavera

A casa d'un antiquari
cert canonge van trobar-hi
exclamant amb fruïció:
Ai Déu meul que n'és de bo!

Els de càl «Sanyó» bisbe estan aquests dies veritablement aclaparats. Déu Nostre Senyor els ha donat el més merescut dels càstics! El fill de Déu podrà morir-se; però mort i tot—per a alguna cosa és el fill de Déu—sap estar al tanto i combinar les coses de manera que el que li falti se la carregui. Preguntin-ho sinó, a cert conegut canonge que el dia del divendres Sant l'arreglegaren en dulce y apasionado coloquio. Era ella, una xicoteta d'uns 17 anys, més tendra que un seminarista de primer curs i que, segons asseguraren els qui presenciaren l'escena, era allò que se'n diu una monada ¡Una hija de Maria d'aquelles de «mira'm i... tòca'm!» Cos escultural, ulls excitadors, llavis petoners, rabiore en les genives i uns davants com matonets de cà la Serafina de Pedralbes. I, per últim, unes pantorrilles que, de tan rebenformades que eren, el canonge no pogué de menys que fer-les-hi posar al descobert, perquè la inocenta criatura, ni portava faldilles en el moment de trobar-se-la en companyia del ensotanat don Juan.

No tenen mal gust els canonges! Tira peixet!

El successor de Mossèn Pollastre és home apassionat en totes les seves coses. I, naturalment, fent honor als seus entusiasmes, el dia del divendres sant es va sentir torero i tirant-se a matar com un Varelito, ni tan sols es va recordar que la Divina Providència és devegades tan providencial, que a lo millor el tiburó més viu el pesquen.

El nostre home va idear-se un plan. Conquistar el dependent d'un conegut antiquari per a que, amb l'excusa de poguer celebrar una reunió secreta per a pendre certs greus i enèrgics acords contra el «sanyó» bisbe, li deixés la clau de la botiga.

El dependent, que per lo vist déu ésser de Córdova, on no poden veure el doctor Guillamet, es va deixar convèncer.

I... ja tenim el canonge obrint la botiga a primera hora de la tarda del divendres Sant i escollint curosament el lloc més còmode per a fruit de les delícies d'un amor tan lleal com desinteressat, des del moment que un canonge no pot donar paraula de casori, que és, a la fi, la santa paraula que més noies trastoca.

Pocs moments més tart, trucaven tímida-ment a la porta. Era ella, la nimfa de 17 anys, que tota vermella, entrava en la solitària botiga, i fent veure que's desmaiava, queia en braços del nostre canonge, disposat a eclipsar al més corrió dels corridors de «La Bohemia» o del «Iris Park». Després... més petons, més abraçades, més... en fi, tot lo que en aquests cassos s'estil'la.

I... ve't aquí que Déu Nostre Senyor, escandalitzat davant d'aquella papitescia i sacrílega escena, va excitar la curiositat d'uns amics de l'antiquari.

—Saps què podríem fer, noi?
—Què?
—Com que la tarda és molt aburrida, podríem arribar-nos a la teva botiga i admirar lo molt de bo que allí hi tens.

—Teniu raó.
I cap a la botiga falta gent!
L'amo que tenia una altra clau, obra i... Mare de Déu Santíssima! Ni una escena de aquelles entre la Jordi i En Lamas!

L'antiquari, de moment, va creure que li estaven robant la casa i es va posar a cridar: —Lladres! Lladres! Correu! Cuiteu!

En fi, que va anar-hi mig barri i l'escàndol més escandalós va tenir lloc en tan santa diada en el més tranquil i pacífic barri de la Barcelona estevenca.

Comentaris? No call! Els nostres llegidors ja els faran al seu gust. Però, abans de posar-hi punt, no estarà de més parodiar aquells versos:

Madres que tenets hijas,
no badeu amb els canonges
perquè, com ja podeu veure,
no'n tenen prou amb les monges.

TENU

Aquest número ha passat
per la censura governativa

Aspectes ciutadans

Hi han coses, a la vida, tan insignificants i poc valoratives, que hom que no sent passió per elles no s'explica com pot haver-hi els seus idòlatres, a l'entorn dels quals aquestes coses venen a ésser la sola raó de la seva existència o la idiosincràcia de llur felicitat.

Acabo de presenciar un *macht de boxe* en plena via pública, un *macht* d'aficionats, de aprenents de barbre, que pegant-se amb tot estoïcisme i treient sang de la boca amb tota naturalitat, veuen formar-se els fonaments de la seva futura vida de salvatges: són els trin-xeraires que hi ha en totes les ciutats, els fills pujats per gràcia de Déu que han viscut menjant poc i pensant encara més poc. La major part d'ells, o potser tots, no saben de lletra, com els nostres toreros, i si en saben fóra millor que no en sapiguessin.

En el món hi han coses grans i belles, però absorts a la contemplació de pits i bí-iceps, el pes de les orelles ha aixafat el poc de bò que hi pogués haver en ells.

J. VERGES TABERNER

Ja et conec, herbeta...

Som en el país dels contrasentits. En moments en que el blat es podreix als molls, en que no hi ha estació marítima que no estigui fardada de gra estranger, parlen forners i farinares de la possibilitat d'apujar el preu del pa.

Han sospitat mai una cosa com aquesta? Nosaltres ens mofem de lo que els farinares i els forners puguin dir.

Ens prenem les seves declaracions i els seus plans a broma, perquè sabem que hi ha autoritats i que aquestes no es deixaran sorprendre.

Abans d'accedir a un augment del preu del pa, caldria una revisió veritat dels balanços obtinguts de cinc anys cap aquí, per forners i farinares. Allavors es veuria la raó que els assisteix, per a encarir un article que es paga prou.

I de que no hi ha possibilitat de que el pa s'apugui, en respònd una nota oficiosa que acabem de llegir en la que's diu que per a evitar l'augment, reduiran forners i farinares el marge de ganància, fins al extrem que els sigui possible.

Pobrets!
Anirien i tot a captar, i pensarien encara, que ens enganyaven.

Es sacrificuen pel comú, i no ens els creiem.
Volen una major desgràcia?

Comencem a preparar-nos

Clà, encara que castellà,
el nou ministre d'Hisenda
l'altre dia va parlar.

—Què va dir? Una colecció
de coses que, meditates,
fan una mica de pò.

I com que mai és de més
preveni als que distrets viuen,
vull contar-les, cavallès.

Lo primer que feu constà
és que al pobre Erari públic
no hi ha un xavo mesos hà.

I que per vàries raons,
el déficit de l'Hisenda
és d'un grapat de milions.

I és en và—diu—que'ns cansem
proposant economies;
gastem més del que podem.

I gastem més, perquè sí
i perquè tota la vida
Espanya ha sigut així.

«Com, doncs, ho havem d'arreglar
—exclama el senyor ministre—
per pogué endavant tirar?»

L'home, que és intel·ligent
i sap bastant de fer números,
ho ha meditat seriament.

«Podem a l'honor faltà?
«Podem dir al que a cobrar vingui
que torni a passar demà?»

Apart de que això vol fetge,
acudí a fals expedients
jés una cosa tan lleitja!...

Barcelona "congestionada"



—Dispenseu, bon home: Per anar a Gràcia?..
—Baixi amb mi, que pel metro-claveguera hi serà més aviat.

«Posat el conflicte així
—ha dit el digne ministre—
jo no veig més que un camí.

«Quin? Deixar-nos de raons
i augmentar sense tardança
totes les contribucions.

«I, augmentades de valent,
cal irventar-ne de noves,
perquè creixi el rendiment.

«Es clar que el país, poruc,
dirà que les que avui paga
són ja un pes massa feixuc.

«Això no'm té amb cap rezel,
que ja és sabut que'l dar quartos
a tothom li vé a repèl.

«De moment, com sempre fa,
la gent armarà un escàndol,
però a l'últim pagarà.

«Perquè, al fi, establir nous drets,
no és millor que di a l'impremta
que imprimeixi més bitllets?»

«Crec que'l plan és racional
i l'únic capàs de treure
el carro del pedregal.

«Si hi ha aquí algun aixerit
que'n conegui un de més pràctic
i senzill, que aixequi el dit.»

I, exposat així el conjunt
dels seus magnífics projectes,
Sa Senyoria ha fet punt.

De modo, estimats oients,
que si veieu un gran núvol,
no us en heu d'extranyar gens.

Es que vé la pedregada
de noves contribucions
que'l ministre ens té anunciada.

C. GUMA

POSTA



I vell Marleca, de molt petit,
quan cançat del despotisme
dels amos es llençà a la vida
lliure, era un d'aquests in-
sociables que segueixen pobles i mes pobles
en cerca d'un moç de pa per a reanimar llur
còs, i aixís, més coratjosos, seguir la vida
nòmada.

Era vell, molt vell, i els cabells llargots i
la barba descuidada li donaven un aspecte
repulsiu.

Sols canviava de ropatje quan alguna que
altra dona, plena de compassió i ruboritzada
veient-li ensenyar l'impuresa de les cuixes
morades pel fret i la pitrera peluda i ronyosa,
li ofrenava uns draps encara en bon ús.

Ço que feia tolerar tanta misèria, era son
caràcter més dolç que un rusc de mel.

No s'enfadava mai per pesades que fossin
les entremaliadures que grans i petits li diri-

gien. Els seus llavis mai s'obrien per a pro-
testar; es movien sols per a promoure soro-
lloses rialles amb els seus acudits arreglegats
ací i allà.

No el preocupava altra cosa que no fos
tenir la carabassa ben plena;

—Mancar-me el most, és escursar-me la
vida—repetia cada moment.

I, com que el globo on desgranem els
dies de nostra vida, tant fràgil i carrincló
com els que adornen les calaixeres dels nos-
tres avis i en quins hi ha de tot,—fins sers
que porten el nom d'home sense ésser-ho,—
un jorn poguéren treure'l de pollaguera per
a obtindre la prova de la seva bonhomia. Li
arrencaren de les mans llur amor, concen-
trat a la panxa de la llardosa carabassa; aca-
baren d'espellifar-li la manta i el plat caigué
fet a troços.

Pantejant, atontat per aquella malifeta que
no esperava, es dirigí vers la cova que li
servia de refugi quan venia a la vila per a re-
posar de les llargues caminades. Al arribar-
hi, el seu esverament arribà al comble al
trovar-hi sols obra de destrucció. La petita
cleda feta de canyes, destrocada; les plantes
que amorosament cuidava, totes barroera-
ment copsades i trepitjades com cucs asque-
rosos.

En el seu còs, fins allavors pacífic, i entrà-
ren les metzines de la ràbia... vomitant ma-
lediccions esgarrifoses; mirant de reull a la
vila amb els punys crispats per l'odi i amb
desitjs de venjança. I, com si el tingüés al
seu davant, escupí amb gest de rodacamins
depravat per l'injustícia de la gentota.

No obstant, la seva bondat el vencia, i,
amb ganes de reconciliar-se amb els que fins
llavors havien respectat la seva misèria, es
dirigí apressat a la rectoria.

Explicà minuciosament els danys que li
havién ocasionat amb una broma massa pe-
sada. Implorà amb les llàgrimes als ulls; però
per tota resposta i per tot ànim, el pare de
les ànimes li digué:

—Bon home, no sé que dir-vos-hi. Jesús
també va tenir d'aguantar moltes humili-
acions; però la seva gran resignació l'ajudava
a no rebel·lar-se mai contra els malvats...

No volgué escoltar més les paraules pas-
toses del pastor rodanxó que feia farum de
fartanera.

Jamai conviuria més d'una hora entre gent
coneguda. La gran carretera llarga el capti-
vava, i, amb el bagatge dintre el sac penjat
a l'esquena, empenygué el camí en compa-
nyia del bastó bonyegut que'l defensaria
dels gossos i dels homes. Pensava conservar
aquell barracot per si mai se sentia malalt,
però comprenia que havia vingut al món
per a viure apartat de la gent que menja bé
i pensa malament.

Jesús

La nit planava. Una boirada, com fumeroles negroses, s'arrossegava arran de terra presagiant mal temps.

De sobte, un gotellam furiós aixecava gran polsaguera. Al cap de poc l'aigua li corria per la pell, sentint com un ofec...

Sentia que la vida se li aturava en mig de aquella soletat, i començà a pensar amb aquelles casetes de la vila, amb lo manyac que deu ésser veure com plou darrera dels vidres... Ara sí que comprenia la inutilitat de la seva vida. Sentia trobar-se tan vell i xacrós i amb sobtades ganes de fer vida nova.

No; ell no l'esperava una lliçó com aquella. Volia barbotejar oracions, però no podia perquè no en sabia cap. I l'aigua anava caient cada cop més furienta, i al seu voltant tot era fosc; una fosc que feia nàixer una claror espiritual en el cor d'aquella despulla humana.

Caigué rendit arrant de la cuneta, i l'endemà, el primer raig de sol il·luminà el seu cos inert netejat per la pluja. El seu rostre somreia amb un aire de beatitut i el seu cos havia sofert un canvi miraculós. Semblava purificat pels elements de la Naturalesa...

P. DEL HARO

El fet és passar l'estona



ls dies nomenats *sants*, són, per lo regular d'ensopiment i de calma política.

Les persones de possibles, les que disposant de medis no tenen una ocupació personal i urgent, en arribar la Setmana de Passió fan la maleta i surten en busca de aires més sanitosos que els que circulen en els grans centres urbans.

No hi ha que dir com en dies semblants sospèn el safareix polític el seu enrenou. Els prohoms de tots els partits, fan també el corresponent farcell, i a passeig s'ha dit. A cobrar forces per a lo que manca de temps per a arribar a les vacances oficials. A fer el faxenda i el caca per aquests móns de Déu. A enlluernar el bon elector, que's llevaria el cap vint vegades, amb tal de que el diputat, el cacic, volgués concedir-li la mercè que suposa estrenyer-li altres tantes la mà.

enguany, hem tingut per la Setmana Santa, intermedí còmic. Ens l'ha proporcionat l'Alba, amb la seva carta a la família lliberal. Gràcies an En Santiago Alba, ha tingut la mormolació política una continuïtat. En una cosa o altre havien de perdre el temps els periodistes, i els que éssent'ho, viuen condemnats a romandre a casa seva en aquests dies primaverals.

El document de l'Alba? Un romanso per a matar l'estona. Un document més a afegir a la llista dels publicats a Espanya, víctima de la mania epistolar que domina als polítics, que inclús en la forma de tirar l'am demostren la seva manca d'inventiva.

L'Alba va principalment a eliminar an En Romanones, que com se sab, ve a ésser com el verb, la suprema concreció de la política picaresca.

En Romanones, per tant, té una significació; suposa quelcom de viu en la entranya nacional. L'Alba, en canvi, què representa? Una malla més a afegir a la cadena, ja prou llarga, dels personalismes?

Si no és això, no endevinem en nom de què pretén el senyor Alba alterar l'equilibri dels partits tornants.

Davant la carta del senyor Alba, haurà dibuixat En Romanones el seu somriure endimoniat.

I haurà pensat:

—Que te'n dono, de fill!

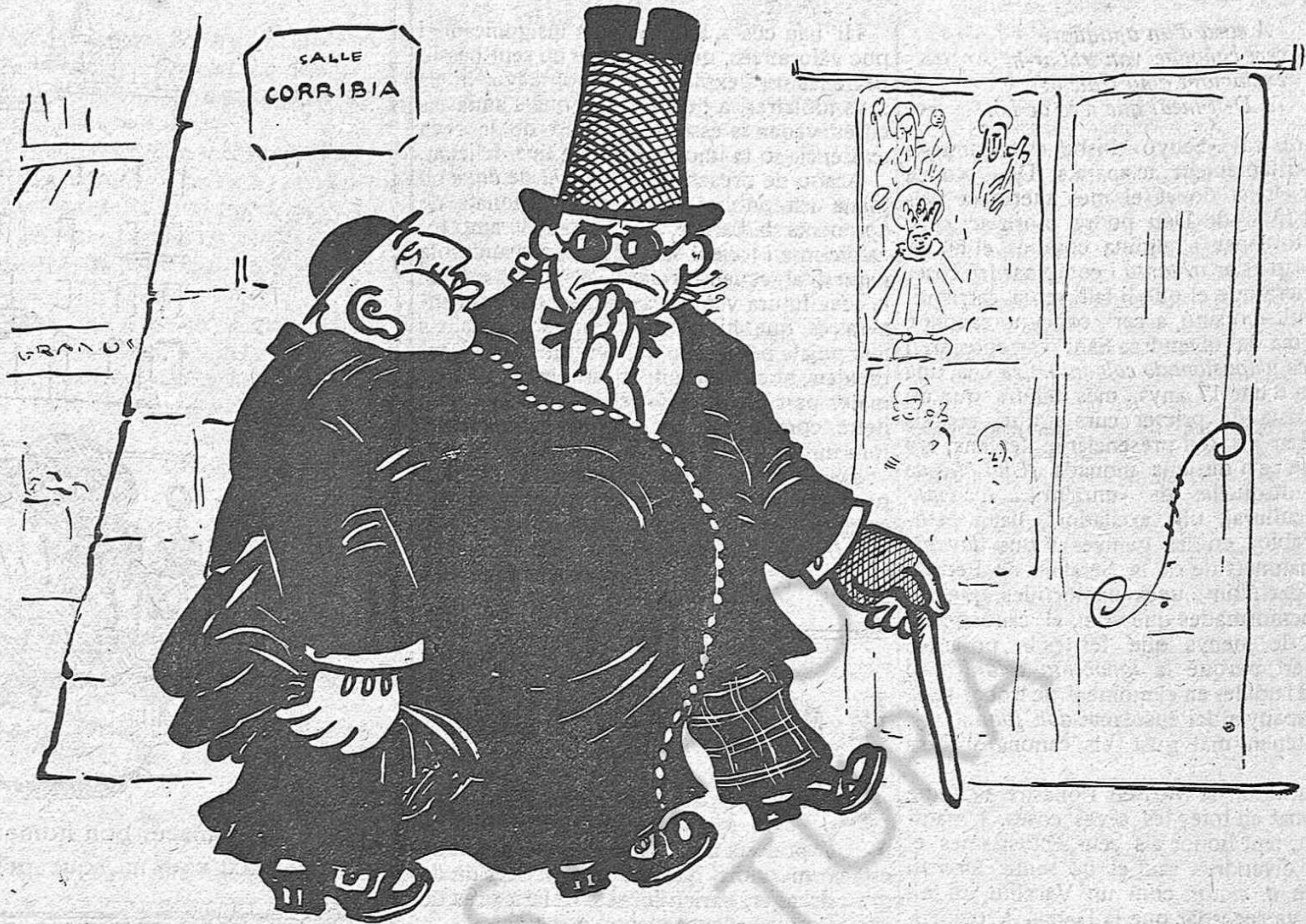


Ens trobem enterament dins de la flairosa Primavera.

Però no'n facin gaire cabal d'això, que aqueixa ha sigut una mena de Pasqua florida *pa des-pistar*.

Prova, el temps, inestable, variable, insofrible: tant aviat fa calor, com bonança, com fresca, com fret.

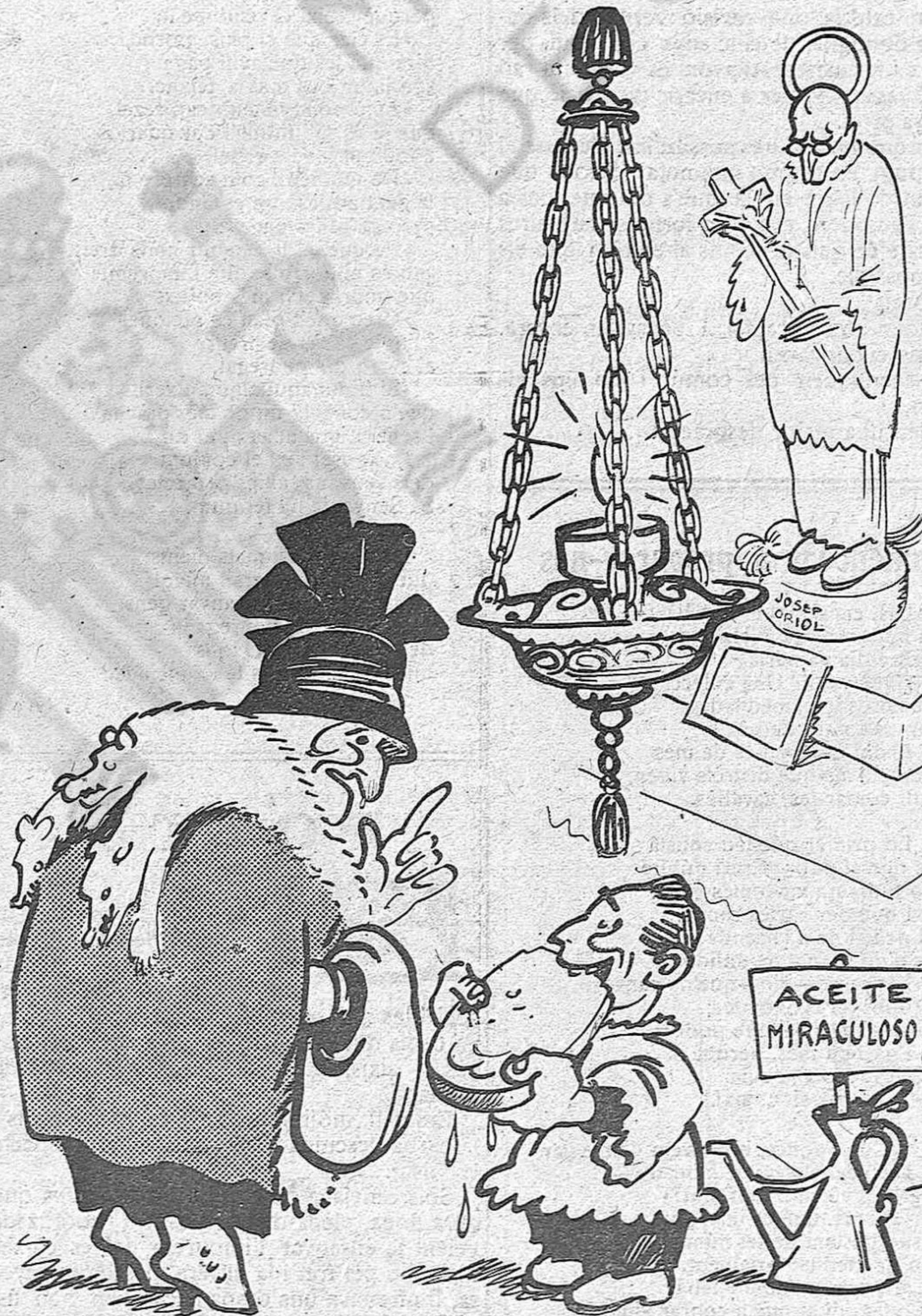
Els que cerquen gangues a casa dels antiquaris



—I era una Verge de la Edat Mitja?...

—No, senyor Esteve, no. Encara no arribava a la mitja edat.

MILLOR QUE EL "SALAT"



—Dius que fa grans miracles aquest oli?

—Sí, senyora. Sobre tot, sucats amb pa; fa el miracle de matar la gana.

Diumenge el vell Montseny encara es va llevar amb la gorra de dormir tota blanca.

I quan el Montseny porta caputxeta, els tristos barcelonins que havem de fer sinó alçar-nos el coll de la modesta americana?...

Es lo més discret.

Sobre todo els que tenim l'*idem* a treure taques.

En els sermons de Quaresma, els capellans aconsellaven a les «hijas de Maria»... per Sant Josep Gloriós, que no ensenyin els braços durant la vineta temporada d'istiu.

¿Què voldran, doncs, que ensenyin?

Misteris de la rel'ligio! Ve't-ho-aquí!

Por fin!

A l'últim, el galleg Emiliano ha presentat oficialment la renúncia de regidor de Barcelona.

Ha renunciat per escrit, sense atrevir-se a donar personalment el seu comiat al Consistori.

Devia tenir por que, al sortir, En Fival ler amb el seu dit estirat no li cridés:

—Es aquest!

Uns quants regidors nacionalistes han tingut la magna idea de alçar un monument al comte d'Urgell, o sia an En Jaume el Desdítat.

Si li aixequen no més que per *Desdítat*, ens l'hauran d'alçar aviat a tois els barcelonins.

Llegeixo:

«Ha sido declarada ilegal i clandestina la «Asociación de Fumistas».

Tan mateix, això és ben fet.

Perquè... val a dir-ho clar: Senyors fumistes... vostès se'n *jumien*.

Ministres, diputats i senadors han rebut una moció dirigida a les Corts i al Govern, d'emanant s'atengui a les reivindicacions de Catalunya.

No'ns sembla pas el moment oportú de demanar tal cosa.

Perquè a la demanda respondran:

—A esos catalanotes, ni un güeso.

I que ho diran amb l'accent castiç d'En Salvatella.

Don Melquiades Alvarez, s'entreté fa temps en formar *in mente* governs d'esquerra; coalicions d'homes lliberals.

Pobre senyor!... Deixin-li passar el rato.

Es una mena de cul de café fent solitari.

No fa mal a ningú i es diverteix.

El divendres de Cuaresma

un canonge de la Seu,

li va di a una noia—Au, maca,

ara que el Senyó no ho veu!—

L'endemà digué el canonge:

—Què tal, noia?... Què me'n dius?...

—Que el Senyó, és clar, mort, no ho veia;

però ja ho van veure els vius.